

JOSEF HYÁNEK

Šance, která vyšla

Pan Josef Hyánek za války jako malý chlapec vídal partyzány z brigády Jana Žižky z Trocnova. V noci jim nosil jídlo ke svému strýci-hajnému do myslivny ukryté v hustých lesích.

8:10-9:07 „Prvního jsem napřed viděl parašutistu z Anglie, pak tam byli převážně ruští partyzány. Přes den byli schovaní. My kluci 12, 13 let jsme se chlubil, kdo zná kolik partyzánů, že jsem mluvil s majorem Murzinem – to byl velitel československé brigády Jana Žižky z Trocnova. Tu byl někdo zastřelený, tu byl někdo pověšený.“

9:50-10:35 „Velice jsem se bál v Držkově. Tam byla škola, kterou ale Němci přeměnili na Jagdkommando – chytá a střílí partyzány. Tam bylo kritické místo, kde ti gestapáci věšeli pro výstrahu partyzány. To jsem se vždycky velice bál. Nedalo se to nikudy obejít. Ještě dneska z toho mám mrazení v zádech.“

10:55-11:20 „Byly tam mlýny, které přes den mlely jenom na povolení od Němců a pro ostatní na černo mlely v noci. Z večera jsme museli vyjet, na trakaři bylo tak 50 kg zrní. A zase ráno jsme to museli vézt zpátky... Taková byla doba.“

Původně měl studovat na přání maminky, silně věřící katoličky, jako nejstarší syn na faráře.

12:35-13:00 „Protože jsem měl být tím farářem, tak mně řekli, že půjdu do Olomouce na teologii. Ale protože v roce 48 teologii zreformovali, byl to seminář, který nebyl podle představ Vatikánu, tak jsem na tu školu nešel. A šel jsem místo na lékaře duší na lékaře těla.“

V roce 1953 na Lékařské fakultě v Olomouci byl vyšetřován a dokonce zatčen kvůli náboženským aktivitám.

13:40-13:50 „A v té době se zrovna otevírala Fakulta dětského lékařství v Praze a přišli si do Olomouce vybírat nové studenty. A my jsme se s kolegou hned přihlásili.“

Roku 1957 promoval a dostal umístěnku do Vsetína. Na vsetínskou kariéru se ale marně těšil.

16:05-16:37 „V té době v r. 57 každý ten student musel mít určený tým, že dostal umístěnku tam, kde je potřeba, aby pracoval. Jenom ti, co měli červený diplom si mohli vybrat. Já jsem si vybral Dětské oddělení ve Vsetíně. Hrdě jsem tam přišel se ukázat, ale pan primář nejevil žádné nadšení.“

Poslal ho zpátky na osobní oddělení ve Zlíně (tehdy Gottwaldově). Tam se od úředníka dozvěděl, proč nebyl přijat. Ve Vsetíně na to místo totiž nastoupila primářova dcera.

Potkalo ho štěstí v neštěstí, protože byl následně přijat na Dětské oddělení Nemocnice v Uherském Hradišti u docenta Palackého a docenta Morese, což byli v té době naši nejlepší pediatři a biochemici. Tato významná a užitečná práce skončila však nečekaně rychle – následkem politické agitace.

Do nemocnice přišli tři soudruzi z okresního národního výboru plánovat, který doktor kdy a kam půjde přesvědčovat lidi, aby vstoupili do JZD. Agitky se konaly po hospodách Moravského Slovácka, což se mnohdy neobešlo bez protestů, facek a nadávek.

19:54-20:05 „Náš šéf pan docent Palacký se tehdy postavil tvrdě proti se slovy: Tak pánové, my jsme tady od toho, abychom léčili děti a ne, aby nám někdo v hospodě vrazil vidli do řiti kvůli vašemu JZD. A vyhodil je ven.“

Toto hrdinské gesto mělo za následek uzavření jejich dětského oddělení a vyhození docenta Palackého.

Pan Hyánek hned odjel do Prahy, kde byl tehdy nedostatek lékařů. Začala pro něho tak netušená pražská kariéra, která trvala více než třicet let.

Houževnatě prosazoval zavedení revolučních preventivních vyšetření. Zachránil tak nespočet geneticky handicapovaných životů.

I přes nepřízeň osudu se vždycky dokázal nad vše špatné povznést a vytěžit i něco dobrého.

21:35-21:47 „Nějakej kluk z Valašska si usmyslel, že bude vyšetřovat debilní děti. Vymyslel na to metody a ono se mu to podařilo a máme na to zákony. A to je všecko. □“